

За разлику од многих економских анализа и процена, које се могу прочитати у дневној штампи, где се хвали или критикује (данас у Србији ретко наилазите на такве текстове у било ком читанијем листу или интернет порталу) капитализам и неолиберализам као тренутно једина прихватљива опција у нашем политичком и економском курсу, овај текст се неће бавити економским последицама које произлазе из српске верзије неолиберализма, већ је акценат стављен на морално деградирајући положај радника који у таквом систему проводи свој животни и радни век.

Повод није пре два месеца усвојен нови закон о раду, који свакако можда и најјасније и најексплицитније показује у каквом положају просечан Србин треба да проведе највећи део свог живота, већ неформални разговор са најбољим пријатељем, иначе јако успешним, за српске услове добро плаћеним, младим програмером, чија ме је прича навела да напишем овај текст. Свима је јасно да је обичан српски радник, под условом да има посао, деградиран од стране послодавца, често непријављен, са платама испод републичког минимума, а уз то му се од стране владајуће структуре, кроз медијске спинове, намеће прича да треба да буде захвалан послодавцу што му је пружена шанса да преживи, при томе том истом зарађујући вишеструко веће суме него што му је кроз плату враћено.

(Не)морална страна капитализма

Пише: Иван Мартаћ
петак, 24 октобар 2014 07:06

